

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TRETIA SEKCIA

RINGIER AXEL SPRINGER SLOVAKIA, A.S.
proti SLOVENSKEJ REPUBLIKE (č. 3)

(sťažnosť č. 37986/09)

ROZSUDOK

ŠTRASBURG

7. január 2014

Tento rozsudok nadobudne právoplatnosť za podmienok stanovených v článku 44 ods. 2 Dohovoru. Môže byť predmetom redakčných opráv.

Vo veci Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovenskej republike (č. 3),

Európsky súd pre ľudské práva (tretia sekcia) zasadajúc v komore v zložení:

Alvina Gyulumyan, *predseda*,

Corneliu Bîrsan,

Ján Šikuta,

Luis López Guerra,

Kristina Pardalos,

Johannes Silvis,

Valeriu Grițco, *sudcovia*,

a Marialena Tsirli, *zástupkyňa tajomníka sekcie*,

po prerokovaní na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2013,

vyhlasuje nasledovný rozsudok, ktorý bol prijatý v tento deň:

KONANIE

1. Prípado vznikol na základe sťažnosti (č. 37986/09) podanej proti Slovenskej republike na Súd podľa článku 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) dňa 8. júla 2009 akciovou spoločnosťou založenou podľa zákonov Slovenskej republiky, meno ktorej je v súčasnosti Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. (ďalej len „sťažujúca sa spoločnosť“), a ktorá sa vtedy volala RINGIER SLOVAKIA a.s.

2. Sťažujúca sa spoločnosť bola zastúpená pánom J. Havlátom, advokátom pôsobiacim v Bratislave. Vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) bola zastúpená jej zástupkyňou, pani M. Pirošíkovou.

3. Sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že výsledok konania o žalobe na ochranu osobnosti proti nej bol v rozpore s jej právami podľa článku 10 Dohovoru.

4. Dňa 18. októbra 2013 bola sťažnosť oznámená vláde.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PRÍPADU

A. Sťažujúca sa spoločnosť

5. Sťažujúca sa spoločnosť je multimediálne vydavateľstvo, ktoré bolo založené podľa zákonov Slovenskej republiky v roku 1999. Je zriadená ako akciová spoločnosť a jej sídlo je v Bratislave.

6. Právny predchodca sťažujúcej sa spoločnosti, v súvislosti s udalosťami vedúcimi k podaniu súčasnej sťažnosti, bol spoločnosťou s ručením obmedzeným, založenou podľa slovenských právnych predpisov v roku 1994 a so sídlom v Bratislave. Predchádzajúca spoločnosť bola vydavateľom populárneho denníka, *Nový čas*, ktorý má celoštátne pokrytie a bol neskôr uznaný súdmi ako jeden z najčítanejších denníkov na Slovensku.

7. Pred konaním popísaným nižšie, v roku 2004, bol právny predchodca sťažujúcej sa spoločnosti spojený so sťažujúcou sa spoločnosťou. Pre zjednodušenie odkazov „sťažujúca sa spoločnosť“ zahŕňa ďalej v tomto rozsudku právneho predchodcu sťažujúcej sa spoločnosti.

B. Skutkové pozadie

8. Predmetný prípad sa týka účasti osoby A. vo vedomostnom kvíze „Milionár“ v marci a v apríli 2004.

9. Kvíz bol vysielaný populárnou národnou televíznou stanicou.

10. Pre posúdenie určitých aspektov tohto prípadu, môže byť relevantné, že A. bol študentom informačných technológií a tiež podielovým vlastníkom a štatutárnym orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným špecializujúcej sa, *inter alia*, na nákup, predaj a opravu mobilných telefónov.

11. V súťaži si A. počínal pozoruhodne dobre pri správnom zodpovedaní trinástich otázok, až kým nesprávne odpovedal na štrnástu otázku, ktorá bola hodná ekvivalentu približne 50 000 EUR. A. bol tak vylúčený zo súťaže s výhrou vo výške ekvivalentu približne 2 500 EUR.

12. A. následne podal písomný protest na organizátorov kvízu tvrdiac, že štrnástá otázka bola formulovaná nejednoznačným spôsobom, a že za daných okolností bola jeho odpoveď správna. Protest však bol zamietnutý.

13. Dňa 19. mája 2004 organizátor kvízu podal trestné oznámenie na základe podozrenia, že v súvislosti s kvízom A. alebo iné neznáme osoby spáchali trestný čin podvodu.

14. Dňa 15. mája 2006 bolo vyšetrowanie trestného oznámenia zastavené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti odôvodňujúce trestné stíhanie voči konkrétnej osobe.

15. Kontroverznosti štrnástej otázky, ako aj podozreniu voči A. bolo v Novom čase a v inej tlači na Slovensku venované široké mediálne pokrytie, *inter alia* dostatočne prezentujúce postoj A.

Obidve témy boli tiež predmetom živej diskusie na viacerých internetových fórach.

C. Články

16. Medzičasom, 11. 18. a 22. mája 2004, vydala sťažujúca sa spoločnosť v *Novom čase* o incidente tri články. Názvy a úvodné odseky týchto článkov sa objavili na titulnej strane novín v príslušných dňoch. Boli sprevádzané fotografiami a ďalej v novinách nasledované ďalším textom a fotografiami pod samostatnými názvami.

1. Článok z 11. mája 2004

17. Na titulnej strane novín mal článok názov:

„Podvádzal? Už sa začalo vyšetrowanie!“

18. Ďalšie titulky na titulnej strane zneli takto:

„Vyhodený súťažiaci“

a

„Škandál v [názov súťaže]“

19. Úvodný odsek na titulnej strane znel takto:

„Karta sa obrátila! Súťažiaceho, ktorý mal neprávom prísť v televíznom kvíze o [ekvivalent približne 50 000 EUR], teraz podozrievajú z podvodu! Sklamanému [A.] [televízna stanica] navyše neumožnila vrátiť sa do hry!“

20. Článok pokračoval na strane 20 pod názvom:

„Podozrenie [televízna stanica]: Podvod v [názov relácie]?“

21. Ďalšie titulky na strane 20 zneli takto:

„[On] sa do kvízu sa nevráti“

a

„Bude sa súdiť“

22. Úvodný odsek na tejto strane znel nasledovne:

„Škandál v televíznom kvíze [názov kvízu], kde mal súťažiaci neprávom prísť o [ekvivalent približne 50 000 EUR] výhru, naberá na obrátkach! [Celé meno A.], [vek A.] sa márne domáha svojho práva opäť zasadnúť do milionárskeho kresla. [Názov televíznej stanice] totiž povedala jednoznačné NIE jeho úsiliu znovu si zasúťažiť v obľúbenej relácii. [Názov televíznej stanice] navyše vyrukovala s podozrením: Súťažiaci možno podvádzal!“

23. Text článku začína nasledovne:

„Podozrenie sa zrodilo po tom, čo si viacerí právnikov dôkladne prezrelo zábery zo sporného dielu televízneho kvízu. Prvotný zámer – zistiť, či naozaj došlo k omylu

– však vyústil do nečakaného finále! Pri detailnom sledovaní videozáznamu právnicki stúpili hrôzou: Nebola to čistá hra! [A.] zrejme podvádzal!

Ich podozrenie vychádzalo z nezvyčajného správania hráča. „Keď dostal otázku, nezvažoval ponúknuté možnosti. Akoby zámerne odvádzal pozornosť rôznymi úvahami, ktoré s otázkou vôbec nesúviseli. A potom zrazu vyrukoval so správnou odpoveďou,“ tvrdí jeden z právnikov, ktorý svoje podozrenie už tlmočil vedeniu televízie.

Na internete sa rozpútala diskusia a ozvali sa diváci, ktorí si netypické počínanie hráča tiež všimli,“ doložila ako „usvedčujúce dôkazy“ hovorkyňa [meno] [názov televíznej stanice]. „Naši právnicki zvažujú ďalšie dôkazy a po ich vyhodnotení usúdime, či podáme na súťažiacieho trestné oznámenie,“ konštatovala.

Prekvapivé podozrenie však [A.] nevyviedlo z miery. „Rátal som s tým, že na mňa niečo vytiahnu. Ale nemajú vôbec pravdu,“ prízvukoval [A.].

24. Článok ďalej pokračuje s neutrálnym popisom incidentu s nejednoznačnou otázkou, po ktorej nasledujú zmienky na reakcie A. a televíznej stanice v nasledujúcom znení:

„Sklamany hráč nezával ani minútu a podal písomný protest, na ktorý má podľa Reklamačného poriadku kvízu právo. „Poukázal som na nejednoznačnosť odpovede na [štrnástu] otázku,“ povedal [A.]. Podľa regulí mala [názov televíznej stanice] odpovedať na túto námietku do dvoch týždňov, ale už včera vyriekla definitívny verdikt: [A.] sa do [názov kvízu] nevráti! „Súťažiaci do dnešného dňa nepredložil žiadny relevantný odborný dôkaz, ktorý by potvrdil jeho tvrdenia. Všetky naše zdroje, renomované odborné publikácie, dávajú za pravdu nám,“ dodala [hovorkyňa televíznej stanice]. Neúspešný kandidát na miliónára chce ešte s [televíznou stanicou] vyjednávať. „Ak to nepôjde, budem sa súdiť!“ Vyhlásil [A.].“

2. Článok z 18. mája 2004

25. Na titulke novín má článok názov:

„[Názov televíznej stanice] vracia úder: Namiesto miliónov pôjdeš sedieť!“

26. Ďalší titulok na titulnej strane znel takto:

„Škandálny [názov kvízu]“

27. Úvodný odsek na titulnej strane znel takto:

„Pre [A.] [vek A.], ktorý sa cíti podvedený, lebo ho z televízneho kvízu [názov kvízu] vyhodili, chystá [názov televíznej stanice] nemilé prekvapenie. Nielenže mu neumožní vrátiť sa do hry, ale dokonca naňho podá aj trestné oznámenie! Z čoho podozrieva komerčná televízia neúspešného „miliónára“?“

28. Článok pokračuje na strane 20 pod názvom:

„[Názov televíznej stanice] [A.]: Pôjdeš sedieť za podvod!“

29. Nachádza sa tam fotografia [A.] súťažiaceho v kvíze na kontroverznej otázke v popredí s nasledujúcim vysvetľujúcim textom pod ňou:

„Obrovský divácky ohlas a búrlivá internetová diskusia o možnom podvode prinútila vedenie [názov televíznej stanice], aby videozáznam z relácie dala na posúdenie odborníkom.“

30. Úvodný odsek na tejto strane znel nasledovne:

„Vyjednávateľ sa nebude! Rozhodlo vedenie televízie [názov televíznej stanice] a zmietlo zo stola žiadosť [A.] [vek A.]. Tento muž z [mesto] sa cíti podvedený, pretože ho z vedomostnej hry údajne neprávom vylúčili, a preto sa chce do súťaže vrátiť. Komerčná televízia mu to však neumožní. A od tohto rozhodnutia ju neodradia ani [A.] vyhrážky, že celú vec poženie až pred súd. Dokonca mu [názov televíznej stanice] odpovedá ešte razantnejšie: „Podáme naňho trestné oznámenie,“ konštatovala hovorkyňa televíznej stanice [meno hovorkyne].“

31. Text článku začína s odkazom na podozrenie televíznej stanice a citovaním vyjadrenia a jeho zdroja, tak ako bol označené vyššie v odseku 23, po ktorom nasleduje citácia vlastného písomného vyjadrenia televíznej stanice popri nasledujúcom texte.

„Na základe odbornej psychologickkej analýzy videozáznamu a na základe mnohých nepriamych dôkazov máme podozrenie zo spáchania podvodu v relácii [Milionár], a preto [televízna stanica] podá na súťažiaceho trestné oznámenie.“

32. Článok pokračuje zmienkou na protest podaný A. a citovaním jeho vyjadrenia a televízie.

„Vzniesol som námietku v požadovanej lehote 14 dní. Podľa [reklamačného poriadku] som na to mal právo.“

a

„Protest však nebol dostatočne odborne podložený dôkazmi tak, aby vedeniu [televíznej stanice] poskytol relevantný dôvod na vrátenie súťažiaceho do hry.“

33. Článok pokračuje neutrálnou zmienkou o rozhodnutí televíznej stanice, ktoré bolo oznámené sťažovateľovi prostredníctvom listu od právnikov televíznej stanice a citovaním reakcie A. v znení:

„Z ich listu nie je jasné, koho vlastne zastupujú. Preto tento písomný doklad považujem za bezcenný a tvrdím, že oficiálne stanovisko [televíznej stanice] stále nemám.“

34. Záverečná časť článku znie nasledovne:

„[A.] tvrdo bojuje za svoje právo znovu zasadiť do miliónárskeho kresla. Na dôvažok sa rozhodol „splatiť“ [televíznej stanici] dlh a podáva na ňu žalobu. „Tentoraz za urážku, ohováranie a poškodzovanie dobrého mena, či už ako fyzickej alebo právnickej osoby,“ dodáva spolumasiteľ firmy [mesto] obchodujúcej s mobilnými telefónmi.“

Spor o správnu odpoveď na [štrnástu] otázku sa tak zvrtol úplne iným smerom. Dozvie sa verejnosť niekedy pravdu?”

3. Článok z 22. mája 2004

35. Titulka článku na prednej strane bola:

„Očitá svedkyňa o škandále v [názov kvízu]

Viem, ako švindľoval.“

36. Úvodný odsek na titulnej strane znel nasledovne:

„*Nový Čas* získal svedectvo od ženy, ktorá sa odhodlala prehovoriť o čudných praktikách zo zákulisia nakrúcania relácie [meno kvízu]! „Už vtedy televízny štáb podozrieval [A.], že má pri sebe tajné zariadenie,“ hovorí svedkyňa.“

37. Článok pokračoval na strane 20 s titulom a podtitulom:

„Súťažiaci [A.] vraj mal pri sebe zariadenie, aké nosia vládni činitelia

Očitá svedkyňa prehovorila“

38. Úvodný odsek na tejto strane znel nasledovne:

„*Nový Čas* získal svedectvo ženy, ktorá sa až s odstupom niekoľkých týždňov odvážila prezradiť veľké tajomstvo zo zákulisia nakrúcania [meno televíznej súťaže]. Táto žena tvrdí: „Bola som pri tom, keď televízny štáb [televíznej stanice] odhalil, že súťažiaci [A.] podvádza! Už počas nakrúcania mu prišli na to, že mal pri sebe zariadenie, ktoré nosia vládni činitelia.“

39. Samotný text článku znie nasledovne:

„Diváčka si postupne vybavuje aj ďalšie podozrivé okamihy. Nakrúcanie údajne museli niekoľkokrát stopnúť a [A.] prekladali mikrofón z jednej strany obleku na druhú. „Zrejme sa im už vtedy niečo nezдалo. Vypočula som si aj rozhovor medzi režisérom a technikom, ktorý sa odohral v zákulisí. Hovorili, že im podozrivo naskakujú kmitočty na prístrojoch a nevedia si to vysvetliť,“ rozpráva podrobnosti diváčka z [mesto]. Podľa jej názoru obom nervóznym mužom očividne odľahlo, keď [A.] odchádzal zo štúdia len s [ekvivalentom približne 2 500 EUR] vo vrecku. Ich posledná veta vraj znela: „Ešteže to dopadlo takto. Predstav si, že by vyhral [ekvivalent približne 50 000 EUR].“

Celú diskusiu si aj po niekoľkých týždňoch pamätá veľmi dobre, dokonca dokáže presne opísať režiséra i technika.

Dramaturg [názov televíznej súťaže], [meno], uvádza: „Podozrenia sme mali, ale neboli natoľko silné, aby sme podnikli nejaké kroky. Nechceli sme nespravodlivo vyriešiť obvinenie. Myslím, že sme postupovali správne.“

Očitá svedkyňa týchto udalostí nechce zverejniť svoju identitu, pretože sa obáva množných následkov svojej otvorenej spovede. (Jej meno i kontakt má *Nový čas* k dispozícii).

Ako by mohol súťažiaci podvádzať? [A.] podniká v oblasti mobilných telefónov, takže táto oblasť mu je dobre známa. A v tom je celý fígel'. Stačilo to iba dobre zorganizovať a zahrať. Hráč mohol mať v publiku komplica, ktorý mal počas nakrúcania neustále zapnutý mobil a otázky v súťaži sa tak ľahko dozvedela osoba na opačnom konci linky. Táto osoba spolu s partiou priateľov okamžite vyhľadali

správnou odpoveď na internete alebo v encyklopédiách. [A.] ju potom mohli oznámiť prostredníctvom mikrozariadenia, ktoré mohol mať pripevnené na tele.

Fakt, že pracovníci z televízneho štábu prišli na nejasnosti už počas nakrúcania a nič neurobili, je podľa očitej svedkyne zarážajúci. „Asi to chceli ututlať. Nerátali však s tým, že ich pán A. zažaluje za nepresné znenie otázky,“ domnieva sa.”

40. Článok končil neutrálnym zhrnutím kľúčových prvkov príbehu.

D. Žaloba na ochranu osobnosti

41. Dňa 16. júla 2004, so zreteľom na vyššie uvedené články, A. oslovil sťažujúcu sa spoločnosť s návrhom na mimosúdnu dohodu pozostávajúcu z bezplatného uverejnenia ospravedlnenia a zaplata odškodnenia vo výške približne 26 300 EUR. Jeho návrh bol neúspešný.

42. Dňa 22. februára 2005 A. podal proti sťažujúcej sa spoločnosti žalobu na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb., v účinnom znení) a domáhajúc sa rovnakého odškodnenia ako v jeho návrhu zo 16. júla 2004 (pozri predchádzajúci odsek).

43. Pokiaľ ide o článok z 11. mája 2004, A. tvrdil, že vyvolal falošný dojem, že bol obvinený z trestného činu, a že bol podvodník. Navyše, jeho fotografia, celé meno a vek boli zverejnené bez jeho súhlasu.

Pokiaľ ide o článok z 18. mája 2004, tvrdil, že obsahoval vyjadrenia, ktoré boli vyňaté z kontextu, a že tento článok mal negatívne dôsledky na jeho vzťahy v rodine, v práci a s jeho klientmi.

Nakoniec, pokiaľ ide o článok z 22. mája 2004, A. tvrdil, že obsahoval klamlivé, vymyslené a zavádzajúce závery.

44. Sťažujúca sa spoločnosť sa bránila proti žalobe prostredníctvom advokáta, ktorý je ten istý právnik ako ten, ktorý ju zastupuje pred Súdom (pozri vyššie odsek 2) a ktorý ju zastupoval vo vnútroštátnom konaní.

Vo vyjadrení sťažujúca sa spoločnosť namietala, že v článkoch prinášala informácie, ktoré sa týkali otázok legitímneho verejného záujmu. V tejto súvislosti poukázala na to, že kvíz mal extrémne vysokú sledovanosť a tým, že A. sa stal svojou dobrovoľnou účasťou „osobou verejného záujmu“, ktorá musela tolerovať väčšiu mieru zasahovania do jej osobnosti. Voľba spravodajskej techniky bola výhradným právom sťažujúcej sa spoločnosti. Čo sa týka napadnutých článkov, bolo predovšetkým evidentné, že obsahujú podozrenia a nie preukázané skutočnosti. Hoci niektoré formulácie obsahovali stupeň žurnalistického zveličenia a provokácie, kontext a obsah článkov vo svojom súhrne nenechal nikoho na pochybách, pokiaľ ide o skutočné okolnosti. Navyše, A. mal možnosť sa vyjadriť.

45. V ďalšom vyjadrení sťažujúca sa spoločnosť podala podrobnú analýzu správania A., ktorá podľa sťažujúcej sa spoločnosti vyvolala podozrenie, že podvádzal. Podanie je založené na podrobných odkazoch na

judikatúru Dohovoru a zahŕňa tiež argumenty popierajúce nárok na náhradu škody.

46. Vo veci rozhodoval na prvom stupni Okresný súd Bratislava II, ktorý uskutočnil šesť pojednávaní, vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania a piatich svedkov a preskúmal listinné dôkazy.

47. Osoba identifikovaná v článku z 22. mája 2006 ako očitá svedkyňa bola vypočutá na pojednávaní 10. mája 2006. Poprela, že by podala vyjadrenie v osobitnom znení naznačené citáciou v úvodnom odseku na strane 20 z dňa vydania (pozri vyššie odsek 38), ale inak potvrdila všetko, čo jej bolo pripísované v článku z toho dňa.

E. Prvostupňový rozsudok

48. Dňa 18. decembra 2006 okresný súd vyhovel žalobe tým, že nariadil sťažujúcej sa spoločnosti uverejniť ospravedlnenie a zaplatiť A. ekvivalent približne 1 450 EUR ako odškodnenie.

49. Okresný súd konštatoval, že sťažujúca sa spoločnosť zasiahla do osobnostných práv žalobcu bez prijateľného odôvodnenia. Venoval pozornosť kategorickému jazyku niektorých tvrdení, ako „Nebola to čistá hra!“, „Namiesto miliónov, pôjdeš sedieť!“ a „Pôjdeš sedieť za podvod!“ a zhodnotil, že nenaznačovali žiadnu polemiku.

50. Podľa názoru okresného súdu používanie výrazov ako „zrejme“, „možno“ a „podozrenie“ nezbavilo vydavateľa „zodpovednosti za pravdivosť zverejňovaných údajov“ a nebol rozdiel v tom, či sťažujúca sa spoločnosť citovala výroky druhých alebo vyslovila svoje vlastné názory, rovnako nezáležalo na tom, či úmyselne uverejnila nepravdivé výroky alebo nedbanlivo prevzala závery niekoho iného. A taktiež nemalo vplyv na zodpovednosť vydavateľa to, či uverejnené tvrdenia a informácie boli alebo by mohli byť neskôr uverejnené inde.

51. Sťažujúca sa spoločnosť neunesla svoje dôkazné bremeno, pokiaľ ide o pravdivosť tvrdenia, že A. v kvíze podvádzal, žiaden zo svedkov to nebol schopný potvrdiť a všetci sa odvolávali len na podozrivé správanie A. Navyše podozrenie nebolo nikdy potvrdené políciou (pozri vyššie odsek 14).

52. Okrem toho okresný súd mal za to, že trestné oznámenie televíznej stanice mohlo byť určitou formou odvety za to, že sa A. domáhal vrátenia do súťaže. Z pohľadu súdu za daných okolností postavenie A. ako osoby verejného záujmu nebolo dôležité.

53. Okresný súd osobitne konštatoval, že

„bolo irelevantné, či A. bol osobou verejného záujmu alebo nie, pretože... pokiaľ by aj články mohli byť považované za polemické a hodnotiace, pokiaľ sa opierali o okolnosti, o ktorých bol oznamovaný nepravdivý údaj, predstavovali citeľný neoprávnený zásah do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti“.

54. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy, okresný súd poznamenal, že hanlivé články boli uverejnené v denníku s veľkou čitateľnosťou, a že niektoré z nich boli uverejnené na titulnej strane. Hoci navrhovateľ nepreukázal, že by trpel znížením vážnosti v rodine a u priateľov alebo že by utrpel stratu zákazníkov pri podnikaní, jeho vážnosť utrpela v širšej spoločnosti.

F. Odvolanie

55. Sťažujúca sa spoločnosť sa odvolala, zopakujúc svoje predchádzajúce argumenty a dodajúc, *inter alia*, že napadnuté články neevokovali nič viac len podozrenia, pre ktoré v každom prípade existoval pevný skutkový základ.

56. Dňa 5. júna 2008 Krajský súd v Bratislave potvrdil napadnutý rozsudok. Stotožnil sa so sťažujúcou sa spoločnosťou, že A. sa prostredníctvom svojej účasti v televíznom kvíze stal osobou verejného záujmu, a že stupeň ochrany jeho osobnosti, ktorú si zasluhoval, sa preto znížil. Tento znížený štandard ochrany sa však aplikoval len v rozsahu, v akom bol uverejnený materiál pravdivý a v rozsahu, v akom mali hodnotiace úsudky reálny základ.

57. Krajský súd sa tiež stotožnil so sťažujúcou sa spoločnosťou, že články mali polemický charakter a týkali sa podozrenia. Napriek tomu v znení rozsudku krajského súdu boli napadnuté články

„objektívne spôsobilé zasiahnuť do práv navrhovateľa, pretože nevychádzali z pravdivého skutkového základu, a preto nepožívali ochranu. Súd prvého stupňa správne konštatoval, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že navrhovateľ v hre podvádza...”

58. Pokiaľ ide o vyjadrenie očitej svedkyne citované v článku z 22. mája 2006 krajský súd konštatoval, že bolo prezentované ako skutkové tvrdenie, čím nebola daná čitateľovi žiadna možnosť urobiť si iný úsudok ako ten, že A. podvádza. Bolo irelevantné, že článok nasledoval a bol založený na predchádzajúcich článkoch, pretože len uvedením zdroja sa sťažujúca sa spoločnosť nemohla zbaviť svojej zodpovednosti za neoprávnený zásah.

G. Konečné vnútroštátne rozhodnutie

59. Dňa 17. septembra 2008 sťažujúca sa spoločnosť napadla rozsudok krajského súdu prostredníctvom sťažnosti podľa článku 127 ústavy, namietajúc porušenie článku 10 Dohovoru, rekapitulujúc všetky svoje predchádzajúce argumenty s podrobnými odkazmi na judikatúru Dohovoru a tvrdiac, že všeobecné súdy opomenuli zodpovedať na množstvo jej hmotných argumentov.

60. Dňa 26. februára 2009 ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Nezistil ústavne relevantnú svojvôľu, nezákonnosť, nedostatok alebo nezrovnalosť v odôvodnení súdov. Navyše, pripomenul, že podľa jeho konštantnej judikatúry, všeobecný súd nemôže byť nositeľom „sekundárnej zodpovednosti“ za porušenie základných práv a slobôd hmotného charakteru, ak neboli porušené ústavnoprocenesné pravidlá. Keďže žiadne porušenie ústavnoprocenesných pravidiel nebolo namietané, nemohlo byť porušené ani žiadne hmotné právo.

II. RELEVANTNÉ VNÚTROŠTÁTNE PRÁVO A PRAX

61. Relevantné vnútroštátne právo bolo zosumarizované, napríklad, v prípade *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovensku* (č. 41262/05, ods. 53 a nasl., 26. júl 2011) a *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovenskej republike* ((rozh.), č. 35090/07, 4. október 2011).

62. Okrem toho v náleze v nesúvisiacej veci sp. zn. IV. ÚS 107/2010 z 28. októbra 2010 ústavný súd vo vzťahu k údajnému porušeniu práv vydavateľa podľa článku 10 Dohovoru v konaní na ochranu osobnosti proti nemu konštatoval, že jazyk používaný v tlači, taký ako „zjavne“ a „údajne“ v princípe vylučuje zásah do osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože akýkoľvek názor, stanovisko a kritika, hoci vyjadrená dogmatickým spôsobom, bola ako všeobecné pravidlo prípustná, vzhľadom na to, že sloboda prejavu bola jedným zo základných princípov demokratickej spoločnosti.

63. V rovnakom náleze ústavný súd tiež osobitne odmietol premisu aplikovanú súdmi v predmetnej veci (pozri vyššie odsek 50), že nezáleží na tom, či osoba zodpovedná za zásah do osobnosti inej osoby úmyselne uverejnila nepravdy alebo či sa nedbalo spoliehala na závery niekoho iného.

V tomto ohľade mal ústavný súd za to, že daná premisa poprela základný prvok, na ktorom bola založená judikatúra Súdu k slobode prejavu. Predovšetkým, pokiaľ ide o novinárov a médiá, mali privilegovanú pozíciu vo sfére šírenia správ zahrňujúcu možnosť uchýliť sa k určitým zjednodušeniam a dokonca k nepresnostiam, pokiaľ celková prezentácia uverejnených informácií v relevantnom čase korešpondovala existujúcim okolnostiam.

PRÁVO

I. NAMIETANÉ PORUŠENIE ČLÁNKU 10 DOHOVORU

64. Sťažujúca sa spoločnosť sa sťažovala, že výsledok konania o žalobe na ochranu osobnosti proti nej bol v rozpore s jej právami chránenými podľa článku 10 Dohovoru, ktorý znie nasledovne:

„1. Každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

2. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.”

A. Prijateľnosť

65. Súd poznamenáva, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 písm. a) Dohovoru. Ďalej poznamenáva, že nie je neprijateľná ani z iných dôvodov. Preto musí byť vyhlásená za prijateľnú.

B. Podstata

1. Argumenty strán

66. Sťažujúca sa spoločnosť namietala, že vnútroštátne súdy sa pri vyhlásení rozsudku proti nej svojvoľne výlučne zamerali na ochranu súkromia A., a že vôbec neprihliadli na jej právo na slobodu prejavu. Predložila množstvo ďalších argumentov, vrátane toho, že podozrenia zverejnené sťažujúcou sa spoločnosťou nemali byť posudzované z pohľadu pravdivosti, ale výlučne na základe toho, či mali alebo nemali adekvátny skutkový základ. Súdy na sťažujúcu sa spoločnosť uvalili neprimerané bremeno, keď od nej požadovali, aby preukázala to, čo netvrdila, predovšetkým, že A. bol vinným z podvodu.

67. V odpovedi vláda vznesla množstvo argumentov zdôrazňujúc trestnoprávne konotácie zverejnených informácií vo svetle prezumpcie nevinu a skutočnosti, že napadnuté informácie boli uverejnené v jednom z najčítanejších denníkov v krajine.

68. Vláda uviedla, že všeobecné súdy a napokon tiež ústavný súd náležite preskúmali vec a dospeli k záveru, že nebolo zistené, že A. spáchal skutok, ktorý mu bol pripisovaný v napadnutých článkoch.

69. Ďalšie argumenty vlády sa týkajú opomenutia sťažujúcej sa spoločnosti dať sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k informáciám uverejneným v článku z 22. mája 2004 a prezentovaným s odvolaním sa na očitú svedkyňu (pozri vyššie odseky 35 – 39), zatiaľ čo údajná očitá svedkyňa poprela, že by podala takéto vyjadrenie (pozri vyššie odsek 47).

70. Ďalej vláda zastávala názor, že výška odškodnenia priznaná A. bola primeraná, a že spôsob, akým sťažujúca sa spoločnosť zabezpečila informovanie o účasti A. v súťaži bol nevhodný a v rozpore s princípom *bona fides*.

71. V odpovedi sťažujúca sa spoločnosť *inter alia* zdôraznila, že napadnuté články neevokovali, že A. spáchal niečo nesprávne, ale len, že bol podozrivý zo spáchania niečoho; že takéto podozrenie nevyšlo od sťažujúcej sa spoločnosti, ale od organizátora súťaže; a že bolo v každom prípade šírené na internete.

Mala byť zodpovedaná otázka, či za okolností prípadu sťažujúca sa spoločnosť mala právo zverejniť sporný materiál, ktorým podľa tvrdenia sťažujúcej sa spoločnosti, disponovala.

Vnútroštátne súdy si však nepoložili túto otázku, nechali ju, aby ju zodpovedala a vyžadovali od sťažujúcej sa spoločnosti, aby preukázala niečo, čo nebolo možné dokázať, konkrétne pravdivosť hodnotiacich úsudkov.

72. Okrem toho sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že jej právne argumenty v merite boli v skutočnosti uznané ústavným súdom, hoci v inej veci (pozri vyššie odseky 62 a 63).

73. V ďalšej odpovedi vláda *inter alia* dodala, že aj za predpokladu, ak by napadnuté informácie boli považované za hodnotiaci úsudok, neobsahovali primeraný skutkový základ; že nález ústavného súdu uvedený sťažujúcou sa spoločnosťou bol prijatý až po napadnutých rozsudkoch v predmetnom prípade; a že aj použitie opatrného jazyka ako „so všetkou pravdepodobnosťou” a „veľmi pravdepodobne” mohlo stále odporovať princípu prezumpcie nevinu.

2. Posúdenie Súdom

(a) Zásah, zákonnosť a legitímny cieľ

74. Súd konštatuje, a medzi stranami ani nebolo sporné, že výsledok konania o žalobe A. proti sťažujúcej sa spoločnosti na ochranu jeho osobnosti predstavoval zásah do práva sťažujúcej sa spoločnosti na slobodu prejavu, tak ako ho zaručuje článok 10 ods. 1 Dohovoru.

75. Ďalej Súd konštatuje, a podobne to nebolo medzi stranami sporné, že namietaný zásah bol v súlade so zákonom, konkrétne s § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a že sledoval legitímny cieľ ochrany povesti a práv iných.

Teda jediným sporným bodom je, či zásah bol „nevyhnutný“ v „demokratickej spoločnosti“.

(b) Nevyhnutnosť

(i) Všeobecné princípy

76. Súd poznamenáva, že predmetný prípad vyvoláva špecifickú otázku slobody prejavu podobnú tým, akými sa zaoberal v predchádzajúcich veciach, konkrétne právami a povinnosťami novinárov pri zverejňovaní tvrdení o tretích stranách.

77. Ustálená judikatúra Súdu vo veci (pozri *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s.* (č. 41262/05), citovaný vyššie, ods. 94-100, spolu s ďalšími odkazmi) môže byť zhrnutá nasledovne:

- Sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a mimoriadnu dôležitosť majú garancie poskytované tlači. Zatiaľ čo tlač nesmie prekročiť hranice stanovené *inter alia* v záujme „ochrany povesti alebo práv iných“, napriek tomu je na nej, aby oznamovala informácie a myšlienky verejného záujmu. Úlohou tlače nie je len oznamovanie takýchto informácií a myšlienok: verejnosť má tiež právo ich prijímať. Ak by to bolo inak, tlač by nebola schopná plniť dôležitú úlohu „verejného strážneho psa“.

- Právo na slobodu prejavu sa nevzťahuje len na „informácie“ alebo „myšlienky“ prijímané priaznivo, či považované za neškodné alebo nedôležité, ale aj na tie, ktoré pohoršujú, šokujú, či znepokojujú štát alebo akúkoľvek skupinu spoločenstva. Navyše, sloboda tlače tiež zahŕňa prípadné uchýlenie sa k prehánaniu alebo dokonca k provokácii.

- Rozlišuje sa medzi uvedením faktov a hodnotiacimi úsudkami. Zatiaľ čo existenciu faktov možno preukázať, pravdivosť hodnotiacich úsudkov nemožno.

- Článok 10 Dohovoru však negarantuje úplne neobmedzenú slobodu prejavu aj vo vzťahu k tlači vyjadrujúcej sa o veciach vážneho verejného záujmu. V zmysle odseku 2 článku, výkon tejto slobody nesie so sebou „povinnosti a zodpovednosť“, ktoré sa uplatňujú tak isto na tlač. Z dôvodu „povinností a zodpovedností“, neodmysliteľných pri výkone slobody prejavu, podliehajú garancie poskytované novinárom článkom 10 v súvislosti s informovaním o veciach verejného záujmu podmienke, že títo konajú v dobrej viere za účelom poskytnúť presné a spoľahlivé informácie v súlade s novinárskou etikou. Okrem toho sa vyžadujú špecifické dôvody na to, aby boli médiá zbavené všeobecnej povinnosti overiť skutkové vyhlásenia, ktoré urážajú súkromné osoby. Či existovali takéto dôvody, to závisí najmä na povahe a miere predmetného ohovárania a na miere, do akej môžu médiá primerane považovať svoj zdroj za dôveryhodný vo vzťahu k tvrdeniam.

- Test „nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti“ vyžaduje od Súdu aby posúdil, či namietaný zásah zodpovedal „naliehavej spoločenskej potrebe“. Pri posudzovaní, či takáto „potreba“ existovala a aké opatrenia mali byť prijaté v súvislosti s ňou, majú vnútroštátne orgány určitý stupeň voľnej úvahy. Táto právomoc voľného uváženia však nie je neobmedzená, ale ide ruka v ruke s európskou kontrolou Súdu, ktorého úlohou je rozhodnúť s konečnou platnosťou, či obmedzenie je zlučiteľné so slobodou prejavu, tak ako je chránená článkom 10.

- Úlohou Súdu pri výkone jeho dozornej funkcie nie je nahradiť vnútroštátne orgány, ale skôr preskúmať podľa článku 10 Dohovoru rozhodnutia, ktoré vydali v rámci svojej voľnej úvahy.

- Toto neznamená, že kontrola je obmedzená na zistenie, či žalovaný štát vykonával svoju voľnú úvahu primerane, starostlivo alebo v dobrej viere; to, čo Súd musí urobiť, je pozrieť sa na namietaný zásah vo svetle prípadu ako celku. Súd musí najmä rozhodnúť, či dôvody poskytnuté vnútroštátnymi orgánmi na ospravedlnenie zásahu boli relevantné a dostatočné, a či vykonané opatrenia boli primerané sledovanému zákonnému cieľu. Pri tomto sa Súd musí presvedčiť, že vnútroštátne orgány, založiac svoj názor na prijateľnom posúdení relevantných skutočností, aplikovali štandardy, ktoré boli v súlade s princípmi zakotvenými v článku 10. Súd sa musí tiež presvedčiť, či vnútroštátne orgány našli spravodlivú rovnováhu medzi ochranou slobody prejavu, tak ako je upravená v článku 10 a ochranou povesti tých, voči ktorým boli vyslovené tvrdenia, právom, ktoré je ako aspekt práva na súkromný život chránené článkom 8 Dohovoru.

(ii) Aplikácia všeobecných princípov na predmetný prípad

78. Za okolností tohto prípadu Súd konštatuje, že sťažujúca sa spoločnosť uverejnila v *Novom čase* sériu článkov týkajúcich sa účasti A. v populárnom všeobecno-vedomostnom kvíze vysielanom na národnom televíznom kanáli. Súd poznamenáva v tomto ohľade, že účasť A. v tomto kvíze pritiahla širokú pozornosť médií, v *Novom čase* a inde, že bola predmetom živej debaty na viacerých internetových fórach, a že takáto pozornosť by sa mohla pripisovať, *inter alia*, tomu, čo bolo v hre, ako aj skutočnosti, že okrem oficiálneho postupu sa A. rozhodol domáhať sa svojho práva na pripustenie do súťaže prostredníctvom médií.

79. Hoci vnútroštátne súdy uznali v danom kontexte, že A. sa stal osobou verejného záujmu v zmysle judikatúry Dohovoru (pozri vyššie odsek 56), mali za to, že toto jeho postavenie nehralo žiadnu úlohu, pretože aj za predpokladu že uverejnené výroky bolo treba považovať za hodnotiace úsudky, boli založené na okolnostiach, o ktorých boli uverejnené nepravdy (pozri vyššie odsek 53), a že výsledný nižší štandard ochrany sa aplikoval len vtedy, ak bol uverejnený materiál pravdivý a akékoľvek prípadné hodnotiace úsudky mali reálny základ (pozri vyššie odsek 56).

80. Mohlo by sa teda javiť, že vnútroštátne súdy sa podľa všetkého uchýlili k forme toho, čo Súd už preskúmal ako „doktrínu pravdivosti informácií“ (pozri *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s.* (č. 41262/05), citovaný vyššie, ods. 34, 42, a 101). Prítomnosť tejto doktríny v tomto prípade sa zdá byť zdôraznená špecifickým vyjadrením okresného súdu, podľa ktorého také označenia ako „údajne“, „možno“ a „podozrenie“ nezbavovali vydavateľa zodpovednosti za pravdivosť uverejnených informácií a jeho názorom, že otázky úmyslu, nedbanlivosti, zdroja informácií a skutočnosti, či bol alebo nebol citovaný nemali žiaden význam (pozri vyššie odsek 50).

81. V tomto ohľade Súd pripomína, že rozsah, v ktorom sťažovateľ môže primerane považovať zdroj informácií za hodnoverný musí byť určený vo svetle situácie ako sa sťažovateľovi javila v danom čase a nie s výhodou spätného pohľadu po určitom čase (pozri *Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku* [VK], č. 21980/93, ods. 66, ECHR 1999 III).

82. Súd však nemôže opomenúť uznať náležitosť niektorých argumentov a úvah vlády, pokiaľ ide o posúdenie súladu sťažujúcej sa spoločnosti s jej „povinnosťami a zodpovednosťou“ podľa článku 10 Dohovoru. Avšak poznamenáva, že tieto argumenty a úvahy sú skutkovo a právne odlišné od tých, ktorými sa zaoberali vnútroštátne súdy.

83. V skutočnosti je Súd toho názoru, že bolo podstatné, aby vnútroštátne súdy starostlivo zvažili prítomnosť a stupeň verejného záujmu pri uverejňovaní napadnutých informácií v predmetnom prípade, ako aj mieru rovnováhy medzi akýmkoľvek takýmto verejným záujmom a záujmami dotknutých jednotlivcov, vzhľadom na to, že vnútroštátne súdy sú v princípe lepšie vybavené zistiť relevantné skutočnosti na zabezpečenie právnej analýzy. Toto sa aplikuje aj na otázku *bona fides* sťažovateľa a iných aspektov prípadu nevyhnutných na zistenie, či konal v súlade s „povinnosťami a zodpovednosťou“ obsiahnutými v článku 10 ods. 2 Dohovoru (pozri *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s.* (č. 41262/05), citované vyššie, ods. 109).

84. Ku skutkovým okolnostiam Súd poznamenáva, že hoci sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že články sa týkali veci legitímneho verejného záujmu, zdá sa, že vnútroštátnymi súdmi nebol vykonaný alebo posúdený žiaden dôkaz a nebol prijatý žiaden osobitný záver vo vzťahu k tomuto argumentu; ani sa nezdá, že by bola venovaná akákoľvek súdna pozornosť prítomnosti alebo absencii dobrej viery na strane sťažujúcej sa spoločnosti, účelu sledovanému uverejnením článkov alebo akémukoľvek inému kritériu relevantnému pre posúdenie súladu sťažujúcej sa spoločnosti s jej „právami a povinnosťami“ v zmysle článku 10 ods. 2 Dohovoru.

85. Súd je toho názoru, že v dôsledku nepreskúmania vyššie uvedených prvkov prípadu o vnútroštátnych súdoch nemožno povedať, že „aplikovali štandardy, ktoré boli v súlade s princípmi zahrnutými v článku 10 alebo „že sa opreli o prijateľné posúdenie relevantných skutočností“ (pozri

Kommersant Moldovy proti Moldavsku, č. 41827/02, ods. 38, 9. január 2007).

86. Okrem toho, pokiaľ ide o procesné záruky obsiahnuté v článku 10 Dohovoru (pozri, napríklad, *Andrushko proti Rusku*, č. 4260/04, ods. 53, 14. október 2010, spolu s ďalšími odkazmi), Súd konštatuje, že sťažujúca sa spoločnosť podala sťažnosť podľa článku 127 ústavy na ochranu jej hmotných práv podľa článku 10 Dohovoru. Ústavný súd však odmietol sťažnosť na základe premisy, vychádzajúcej len z jeho vlastnej rozhodovacej praxe, že takýto prostriedok nápravy nebol dostupný, pretože nebolo zistené žiadne porušenie procesných pravidiel (pozri vyššie odsek 60).

87. Vyššie uvedené posúdenia sú dostatočné na to, aby umožnili Súdu dospieť k záveru, že právna ochrana, ktorú obdržala sťažujúca sa spoločnosť na vnútroštátnej úrovni nebola zlučiteľná s požiadavkami článku 10 Dohovoru. Z toho dôvodu došlo k porušeniu tohto ustanovenia.

II. APLIKÁCIA ČLÁNKU 41 DOHOVORU

88. Článok 41 Dohovoru stanovuje:

„Ak Súd dospeje k záveru, že bol porušený Dohovor alebo jeho protokoly, a ak vnútroštátne právo dotknutej Vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, Súd prizná v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadosťučinenie.“

A. Škoda

89. Sťažujúca sa spoločnosť požadovala 4 431,45 EUR ako náhradu škody a trov konania, ktoré boli vyplatené A. na základe napadnutých rozsudkov.

Sťažujúca sa spoločnosť tiež požadovala 10 000 EUR ako odškodnenie za nemajetkovú ujmu.

90. Vláda nepredložila žiadne osobitné vyjadrenie vo vzťahu k prvému nároku a druhý spochybnila ako prehnaný.

91. Súd sa domnieva, že nárok na odškodnenie z titulu vyplatenej škody a vynaložených nákladov podľa napadnutých rozsudkov má byť preskúmaný z hľadiska majetkovej škody. Majúc za to, že existovala príčinná súvislosť medzi majetkovou škodou a konštatovaným porušením podľa Dohovoru (pozri, napríklad, *Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku* [VK], č. 21980/93, ods. 75-7, ECHR 1999 III), priznáva sťažujúcej sa spoločnosti celú sumu požadovanú z tohto titulu, čo je 4 431,45 EUR spolu s akoukoľvek daňou, ktorou môže byť zaťažená.

92. Súčasne, rozhodujúc na spravodlivom základe, Súd priznáva sťažujúcej sa spoločnosti 9 750 EUR spolu s akoukoľvek daňou, ktorou môže byť zaťažená, z titulu nemajetkovej ujmy.

B. Náklady a výdavky

93. Sťažujúca sa spoločnosť tiež požadovala 1 271,34 EUR ako trovy právneho zastúpenia na vnútroštátnej úrovni a pred Súdom, ako aj 265,55 EUR za súdne trovy vynaložené pred odvolacím súdom.

Na podporu prvého z nárokov sťažujúca sa spoločnosť predložila vyhlásenie podpísané advokátom, že právne služby na vnútroštátnej úrovni a pred Súdom boli skutočne poskytnuté a zaplatené.

Pokiaľ ide o výšku nároku týkajúceho sa trov konania, bola vyčíslená na základe množstva vykonaných „úkonov právnych služieb“ a odmeny za každý takýto „úkon“ stanovenej na národnej úrovni podľa tarifnej odmeny.

94. Vláda tvrdila, že by nemali byť vyplatené žiadne náklady a výdavky, ktoré boli vynaložené v konaní pred všeobecnými súdmi. Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia vynaložené pred ústavným súdom a pred Súdom, poukazovala na to, že sťažujúca sa spoločnosť nepredložila žiaden doklad preukazujúci, že bola povinná zaplatiť tieto trovy, alebo že ich skutočne zaplatila.

95. Podľa judikatúry Súdu je sťažovateľ oprávnený na náhradu nákladov a výdavkov iba v rozsahu, v akom boli nevyhnutne vynaložené a boli odôvodnené, čo do výšky (pozri, napríklad, *Iatridis proti Grécku* (spravodlivé zadosťučinenie) [VK], č. 31107/96, ods. 54, ECHR 2000-XI).

96. Súd konštatuje, že sťažujúca sa spoločnosť mala rovnakého právneho zástupcu vo vnútroštátnom konaní, ako aj pred Súdom (pozri vyššie odseky 2 a 44), a že prostredníctvom svojho právneho zástupcu bola viac aktívna pri uplatňovaní svojich práv na vnútroštátnej úrovni, aj pred Súdom. Preto nemožno mať pochybnosti, že právne služby, za ktoré sa teraz domáha náhrady, boli skutočne vynaložené. Súd považuje za prirodzené, že takéto právne služby sú podmienené náhradou, ktorú je možné dosvedčiť čestným prehlásením právneho zástupcu sťažujúcej sa spoločnosti, pravdivosť ktorého nemožno spochybníť žiadnymi prostriedkami. Okrem toho Súd považuje výšku nároku z titulu trov právneho zastupovania za primeranú.

97. Berúc do úvahy dokumenty, ktoré má k dispozícii a vyššie uvedené kritéria, Súd sa domnieva, že požadovaná suma by mala byť priznaná v plnom rozsahu. Preto priznáva sťažujúcej sa spoločnosti 1 536,89 EUR na pokrytie akýchkoľvek nákladov z tohto titulu.

C. Úroky z omeškania

98. Súd považuje za primerané, aby úroky z omeškania vychádzali z minimálnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o tri percentá.

Z TÝCHTO DÔVODOV SÚD JEDNOMYSEĽNE

1. *vyhlasuje* jednomyseľne sťažnosť za prijateľnú;
2. *rozhoduje* jednomyseľne, že došlo k porušeniu článku 10 Dohovoru;
3. *rozhoduje*, piatimi hlasmi ku dvom,
 - (a) že žalovaný štát je povinný vyplatiť sťažujúcej sa spoločnosti v lehote troch mesiacov odo dňa, kedy rozsudok nadobudol v súlade s článkom 44 ods. 2 Dohovoru právoplatnosť, nasledujúce čiastky:
 - (i) 4 431,45 EUR (štyritisícštyristotridsaťjeden eur a štyridsaťpäť centov) spolu s akoukoľvek daňou, ktorou môže byť zaťažená z titulu majetkovej škody;
 - (ii) 9 750 EUR (deväťtisícšesťdesiat eur), spolu s akoukoľvek daňou, ktorou môže byť zaťažená z titulu nemajetkovej ujmy;
 - (iii) 1 536,89 EUR (tisícpäťstotridsaťšesť eur a osemdesiatdeväť centov), spolu s akoukoľvek daňou, ktorou môže byť zaťažená z titulu nákladov a výdavkov;
 - (b) že od uplynutia uvedených troch mesiacov až do vyplatenia budú k uvedeným sumám pripočítané úroky z omeškania vo výške zodpovedajúcej minimálnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky počas obdobia omeškania, zvýšenej o tri percentá;
4. *zamieta* jednomyseľne zvyšok nároku sťažujúcej sa spoločnosti na spravodlivé zadosťučinenie.

Vyhotovené v anglickom jazyku a v súlade s pravidlom 77 ods. 2 a 3 Rokovacieho poriadku Súdu písomne oznámené 7. januára 2014.

Marialena Tsirli
zástupkyňa tajomníka

Alvina Gyulumyan
predseda

V súlade s článkom 45 ods. 2 Dohovoru a pravidlom 74 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu je pripojené k tomuto rozsudku samostatné stanovisko sudkyne Gyulumyanovej a sudcu López Guerry.

A.B.G.
M.T.

ČIASTOČNE NESÚHLASNÉ STANOVISKO SUDKYNE GYULUMYANOVEJ A SUDCU LÓPEZ GUERRY

Hlasovali sme s väčšinou, že došlo k porušeniu článku 10 Dohovoru. Pokiaľ však ide o priznanie spravodlivého zadosťučinenia podľa článku 41 Dohovoru, odlišujeme sa od väčšiny. Sumu priznanú z titulu nemajetkovej ujmy považujeme za očividne prehnanú.

Nemožno pochybovať o tom, že konzistentnosť judikatúry Súdu pri priznaní spravodlivého zadosťučinenia má tiež osobitný význam a odškodnenie má vplyv na schopnosť vlády predvídať. V rovnaký deň sa Súd zaoberal identickou otázkou v inej veci, podanou rovnakou sťažujúcou sa spoločnosťou (č. 21666/09) a priznaná nemajetková ujma bola podstatne nižšia ako v predmetnom prípade. Nepoznáme žiadne dôvody, prečo v tomto prípade priznať viac.